

Láska je slepá

Mária Nováková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Mária Nováková	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2015)	010001

O knihe

Láska. Aká je? V textoch piesní či vo filmoch sa dozviete čokoľvek. A tvrdenie, že láska je slepá, je asi v každom jazyku na svete. Posunkami si to museli hovoriť už naši dávni predkovia. Je niekedy až pričasté, že si nájdeme toho nepravého. Kopnutie, ktoré môže zmeniť celý život a to tak sebe, ako i celej rodine a priateľom. Depresie či pocity menejcennosti sú nechcenými spoločníkmi a niekedy pomôže práve láska. Škoda že niekedy ešte viac slepá ako minule.

Jedenásta zbierka básní, ktoré napísala Mária Nováková, je okrem slepej lásky venovaná aj nám, ľudom, a našim životom. Žijeme a zároveň nežijeme. Čakáme, nekonáme, len tak si nechávame život ujsť. A odchádza naozaj rýchlo, pretože život je krátky. Nebudeme mladí večne, sily každého človeka opúšťajú a ak v mladom veku miznú aj ideály, skončíme zle. Človek je tvor schopný milovať a ďakovať za to, že je milovaný. Všetko je v poriadku, ak tá slávna láska vie, do čoho sa púšťa. Pričasto je ale nezrelá, bojzlivá alebo slepá.

Autorkou obálky je Nicol Hochholczerová.

Obsah

Láska je slepá.....	1
O knihe.....	2
Obsah.....	3
Namiesto úvodu.....	4
Láska je slepá.....	5
Zimná láska.....	6
Strach.....	7
Váza.....	8
Život je príliš krátky.....	9
Túžim po detstve.....	10
Rodina.....	11
Amor a jeho šípy.....	12
Nenávidím snehové vločky.....	13
Chlapi.....	14
Odvaha.....	15
Anjelik od mamičky.....	16
Neľúbená.....	17
Voľný pád.....	18
Kráľovná s ľadovým srdcom.....	19
Ukradnutá básnička.....	20

Namiesto úvodu

Láska vidí veľmi dobre,
že my, ľudia, sme slepí,
z neba chceme všetko modré,
rýchlo, však už nie sme deti.

Láska je slepá

Láska je slepá,
dýchať ti nedá,
zvyšuje tep, a?
Učíš sa predať.

Aby si bola ľúbená,
prehádžeš šatník,
nik na teba nemá,
si princezná vadných.

Vyskúšaš všetky šaty,
ktoré v obchode ostali,
neľutuješ trináste platy,
nohy nevládku pomaly.

Aby si očarila pravého,
dáš si piercing na ľavé ucho,
chudnutie do plaviek bolelo,
čokoládou na prázdne brucho.

On prišiel a buchol do teba,
nie srdcom ale bielou palicou,
nebol slepý na rozdiel od teba,
za lepšou išiel s kyticou.

Zimná láska

Hreje keď je najpotrebnejšia,
láska zimných mesiacov,
dvoch ľudí spolu vymieša,
oproti letnej je ako kov.

Láska kdesi zo severu,
pomáha spolu nezamrznúť,
zanechať v ľade hlúpu poveru,
silná, ale i ohybná ako prút.

Tak ako polárna noc rýchlo nekončí,
rozbieha sa opatrne a pomaly,
nezvonia zvonce na jej konci,
začína tam, kde je cit schovaný.

Umožní plávať cez zástup vločiek,
držať sa za ruky pri námraze,
vo vetre odísť domov i do Čiech,
prechladnúť ale i tak byť v obraze.

Tam sú dvaja s červeným nosom,
ako Eskimáci si dajú pozvanie,
zaľúbená? V zime? Hej, no som,
zima chce lásku a nie sklamanie.

Strach

Utekám medzi kvapkami,
vyhýbam sa priamemu stretu,
strach je v každom schovaný,
ničí zo života každú vetu.

Keď strach sa stáva priateľom,
lebo je stále v tvojej hlave,
prestaneš ho nazývať spoilerom,
dobré vieš, že sa niečo stane.

Príde dotyk ktorý zabolí,
nedá ti dýchať dojatie,
strach do každej kapitoly,
prepichne každé objatie.

Kto strach nezažil, nepozná,
aká je hodnota života,
si zlá, bojíš sa, si hrozná,
dievča čo sa vždy namotá.

Ak sa priznám že je mojím pánom,
tak sa hanbím a mám z ľudí strach,
menší, ako vo filme hranom?
Neviem, zo mňa ostáva iba prach.

Váza

Som váza bez kvetov,
stratená za hrncami,
ako lietadlo bez letov,
predbehnuté ponorkami.

Stratená v bezvýznamne,
zamknutá kľúčom zo zlata,
retiazka sa z neho stane,
šanca odísť bude odviata,

Vetrom i hurikánom,
ktoré mi tunelujú srdce,
nik nerieši akým právom,
keď je aj tak trasúce.

Ako váza v nedohľadne,
bolo by sa treba zohnúť,
aj tak raz isto spadnem,
nebude pri tom moknúť.

Budem totiž bez vody,
kvety nepoznám dotykom,
len si vypočujem hlody,
určené morským koníkom.

Život je príliš krátky

Život je príliš krátky,
na premárnenie čakáním,
cez bežné dni i sviatky,
čakáš tempom pomalým.

Na ďalší koláčik,
niekedy prvý bozk,
rýchlik či babráčik,
čakáš až dosť.

Možno príde dokonalý,
a možno práve dnes,
pevnejší od skaly,
bude iba tvoj stres.

Čakáš a on nechodí,
ani ty sa nepohneš,
na dvestom poschodí,
na všetko čakať chceš.

Treba vpred vyraziť,
zvýšiť svoje obrátky,
na smútok dať povrazy,
ale aj tak život je krátky.

Túžim po detstve

Vrátiť sa po dlhom živote,
do dávneho detstva,
oberať černice pri plote,
nemôcť s tým prestať.

Po lesoch naháňať sa,
zobrať hříby útokom,
predbehnúť svojho psa,
v behu a i brechotom.

Zaspávať na brehu rieky,
pri slnečnom západe,
bozky dostávať o preteky,
nezáleží kto je na rade.

Ale teraz je všetko vzdialené,
aj keď sa rieka nezmenila,
všetko ostane len pri nápade,
spomienka srdce rozčarila.

Pes tu nie je a ja sama,
brechot som celkom zabudla,
černica je odpísaná,
a aj mne vek pribúda.

Rodina

„Ty tam vedľa okna,
čo je pre teba rodina,
v akej si a či si spokojná,
máš mamičku i tatina?“

„Mamičku nemám dávno,
stále ju mám veľmi rada,
nikdy na ňu nehodím bahno,
s ňou je svet ružová záhrada.“

„S otcom som sa nepoznala,
aj keď máme oči podobné,
o to viac som sa s mamou hrala,
preto mi je na svete spokojne.“

„Neodpovedala si na otázku,
nevadí, spýtam sa niekde inde,
kto nemá svet v smutnom obrázku,
uvidíme, čo z toho vyjde.“

„Na mamu mám len krásne spomienky,
pre mňa bude naveky živá,
otca stretnem keď prejdem svet ďaleký,
dobré viem čo je krásna rodina.“

Amor a jeho šípy

Amor letí nad ľuďmi,
pripravuje svoje šípy,
čaro málokedy zablúdi,
nie je to drevo z lipy.

Ak niekedy netrafí,
nevadí, nie je Legolas,
rád priletí do debaty,
chce trafiť každého z nás.

Jeden sa schoval pod postel,
neverou proti láske bojuje,
iný navštívi nový bordel,
tam sa len ťažko zľutuje.

Dievča sa schová za počítač,
myslí si, že ju nik nenájde,
pravdu má a žiadny pytač,
nenavštívi ju v jej podnájme.

Amorovi dochádza munícia,
ostáva len pre tých čestných,
ktorý do neho nenakričia,
„traf do mňa a nie do hentých.“

Nenávidím snehové vločky

Nenávidím snehové vločky,
vôbec sa im nedá rozumieť,
nepribližujú nás žiadne krôčky,
zbytočné boli i sú teraz hneď.

Zoberiem ich pár do dlaní,
ale z nej dezertujú rýchlo,
nič tomu nezabráni,
ako keby sa mi len kýchlo.

Skúšala som ich dať k ohňu,
výsledok bol stále smutný,
otvorili svoju dušu vodnú,
potichu sipeli "nezabudni!"

Zabudla som čo som mala,
alebo čo robiť nesmiem,
rada som sa s nimi hrala,
vrátia sa na neskorú jeseň.

Alebo nevrátia a majú strach,
myslia že nenávidím vločky,
zo snehu sú jemné ako prah,
ktorý prekračujú moje topánočky.

Chlapi

V srdci nosím neporiadok,
nemám to kedy upratať,
veľký chlap či malý škriatok,
stále sa chcel so mnou hrať.

Hrať alebo zahrávať sa,
už ani rozdiel v tom neviem,
špinavé či čistotné prasa,
po ktorom si srdce periem.

Mám pocit ako veža v Pise,
padám a držím sa silou vôle,
svedomie a to všetko ma hryzie,
v doline i na vysokej hore.

Zrazu si na hory nespomeniem,
srdce ma ťaží a vláči dole kopcom,
hodím ho do mlynčeka a pomeliem,
zvyšok hodím niektorým škodcom.

Napríklad tým čo spravili,
neporiadok na dva životy,
prišli, odišli a mňa zranili,
ako vždy, žiadne novoty.

Odvaha

Kráčaš pomedzi tiene,
len ty a tvoja odvaha,
v hmle kde všetko bledne,
si ako vyzlečená do naha,

Nemáš vetrovku do dažďa,
ani štít proti silnému vetru,
možno by to vzdala každá,
ani by neskončila vetu.

Ty však ideš pomaličky,
tam kde by sa báli stáť,
opustená vidíš nápisy,
musíme si pomáhať.

Nepozvaná búchaš na okno,
pred tebou je iný svet,
opakovane i keď nie rovno,
až ti šikovnosť závidieť.

Otvorí ti akási láska,
ty ju hravo premôžeš,
bez slov a žiadna otázka,
lebo keď chceš všetko smieš.

Anjeli od mamičky

Len jeden bozk,
na vybrané líce,
jediný skvost,
vytiahnutý z krabice.

Anjeli maličký,
spučený hračkami,
patrí do poličky,
ako všetko od mami.

Zaprášené má krídla,
nevyletí nad mraky,
nepomôžu bubliny mydla,
čaká na jedno z objatí.

Anjeli kovi chýba z krídla kus,
aj svätôžiar je nakrivo,
spomienka nepotrebuje vkus,
keď zvierá srdce bláznivo.

Keby mohol vyletieť vysoko,
pozdraviť moju mamičku,
objať ju naozaj divoko,
pohladať ju tam po líčku.

Nel'úbená

Nel'úbená,
stratená,
zasnúbená,
zlomená.

Nesvojprávna,
dokonalá,
šéfka hlavná,
sama ostala.

Priviazaná,
skrotená,
rozmaznaná,
zbalená.

Vystískaná,
zobudená,
obohraná,
padá na kolená.

Opretá o zrkadlá,
vzpriamená,
pevne spadla,
mimo ramena.

Voľný pád

Kráľovstvo natiahnutej ruky,
ty si kráľovnou dotykov,
prinesieš pre všetkých muky,
alebo dáš seba do okov.

Nemusiš mať korunu na hlave,
tá v peňaženke postačí,
už nikdy nebudeš v práve,
ktokoľvek na teba pritlačí.

Prejdeš svet prstom po mape,
do depiek sa zas utopíš,
šťastie zaspalo a chrápe,
kým ty si rany posolíš.

Darmo budeš hľadať lieky,
ktoré ťa spravia zeleninou,
na to ani netreba tablety,
stačí len chuť nebyť inou.

Po rokoch aj tak nespomenieš,
na mesiace čo ťa mal rád,
iba jedno srdce stále perieš,
keď zažíva na zem voľný pád.

Kráľovná s ľadovým srdcom

Kráľovná s ľadovým srdcom,
do snehových vločiek odetá,
rozpráva o princovi súcom,
ktorý ju zoberie do sveta.

Niektó kto pozná lásku,
všetky hlavné kapitoly,
uloží ju na retiazku,
len pre ňu si srdce otvorí.

Tam, kde sviečky chýbajú,
zahorí krásne objatie,
hrkocú dva hrnčeky čaju,
všetko smutné je odviate.

V láske nie sú reklamné pauzy,
iba tie vážne a skutočné,
príde posledná až navždy,
pre svetlo je všetko polnočné.

Ostane navždy kráľovná,
jej umelec bude mráz,
hudba navždy iba komorná,
milencom ostane iba čas.

Ukradnutá básnička

Ukradnutá básnička,
z nezamknutej izby,
odteraz iná polička,
jej pobyt zaistí.

Zmizla keď to nečakali,
rýchle ruky berú písmená,
iné sú ťažké ako skaly,
ako kusy kremeňa.

Báseň má svoj malý výlet,
do izby za sklenými dverami,
služobná cesta, alebo úlet?
Teraz odpočíva u mamy.

Dcérina básnička je slávna,
sťahuje sa malými podrazmi,
bola v zásuvke prachom zasypaná,
teraz je na stene medzi obrazmi.

A čo na to dcéra vraví?
Nič, iba čaká kým bude sama,
poriadok s básničkou spraví,
hodí ju do izby, kde ju nenájde mama.